

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

El xofer i la mestra

La trama: En un petit poble de Santa Fe, Argentina. Pérez, el Mudo, és un xofer d'autobús, tímid i espantadís, enamorat de la mestra Romina; Pérez accepta transportar un flascó amb orina que li entrega Romina per a que l'analitzin a la població Gobernador Obligado, però les coses no rutllen bé.

La pel·lícula: És possible rodar un film argentí amb personatges que no s'enrotllin amb inacabables diàlegs?... Ben bé podria ser aquest utòpic interrogant el que devia respondre a si mateix Pablo Solarz en el moment d'engendrar el guió d'"El frasco". El resultat: una "road movie" mínima, protagonitzada pel tal Pérez, personatge busterkeatoní, monosil·làbic, en perpètua guerra amb els objectes, els sentiments i els imprevistos. Per tant, "cherchez la femme" que diuen els francesos. Pérez, criat de rutines, veu dinamitada la seva avorrida vida quan Ella, d'ulls felins i hipnòtics, li envaeix el territori i puja a la seva "guagua" ¿anomenada Desig? En la més estricta tradició del cinema silent, "El frasco" rememora el gust pels silencis clamorosos, l'encaix de mirades expressives i el joc de la mímica, entre la contenció i la sobreactuació. Tot al

El frasco

*Director: Alberto Lecchi.
Intèrprets: Dario Grandinetti,
Leticia Bredice, Martin
Piroyansky, Sergio Ferreira.
Argentina-Espanya, 2008. 96
minuts. Funatic. Funatic.*

servei d'un melodrama enganyosament simple. Perquè aquest flascó de pixums íntims, acaba vessant llàgrimes impúdiques. El viatge-s'inicia al costat de Buster Keaton i desembarca als braços de Charles Chaplin. És a dir, de la bona salut afectiva a la infecció sentimental. Dario Grandinetti du a terme una hipercontrolada composició del seu Pérez acoquinat, gradualment superat per una Leticia Bredice que transpira versemblança i frescor. "El frasco" fa bo el recurs del McGuffin hitchcocknià, i que ha estat guardonat en alguns festivals. Entre ells, la inefable criolla, més o menys "macanuda", 15a. Mostra de Cinema Llatinoamericà de Catalunya. Per cert, no era de Lleida? Qui paga, mana.

La imatge: Pérez i Romina al llit de la pensió: ell esbufegant, ella tapant-li la boca.

La frase: "Sos un extraterrestre" certifica Romina en comprovar l'autisme galopant de Pérez, xofer tendre i amorós. És a dir, quan un home no es comporta de manera brutal amb una dona, ¿som davant d'un extraterrestre? Aleshores, ¿què és la ministra de la Guerra, Carme Chacón?

La recomanació: Singular exemple de cinema argentí, capaç de callar i d'escoltar, ideal per amants de les històries mínimes.